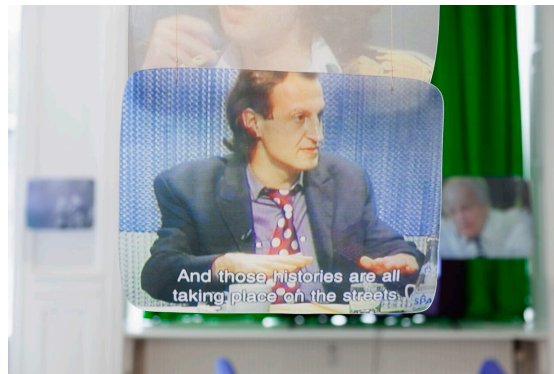

Fællesskab og flow-tv

Med inspiration i en legendarisk tv-tilrettelægger forsøger Mia Edelgart og Eva la Cour at åbne for en bred samtale. Men for hvem?

Af Louise Steiwer 03.09.24 Kritik

Installation view, Mia Edelgart og Eva la Cour, *Heart on the Tongue*, Heirloom, København, 2024. Foto: Kevin Malcom.

I mit ekkokammer på sociale medier har vi et særligt ritual. Hver gang DR sender en ny sæson af Kunstnerkolonien eller Danmarks bedste portrætmaler, genlyder mine feeds af lige dele klagesang og nostalgi: Hvorfor kan man ikke producere seriøse tv-programmer om billedkunst, uden at forsyne det med en reality-ramme? I ritualet indgår også en sammenligning med svensk tv og typisk et par YouTube-bidder fra Danmarks Radios monopoldage, hvor lange interviews om proces og æstetiske overvejelser ikke blev klippet ned til en enkelt fængende sætning.

Heart on the Tongue

Eva la Cour, Mia Edelgart

Heirloom, København

9. august 2024 — 26. oktober 2024

På Heirloom har billedkunstnerne Mia Edelgart og Eva la Cour dykket ned i arkivet til én af monopol-fjernsynets mestre. Den belgiske tv-skaber Jef Cornelis (1924-2008) producerede i

70'erne og 80'erne tv-formater, der var så tørre, at det knaser, og alligevel også så nybrydende og udfordrende, at nostalgien øjeblikkeligt bliver vakt. Er man på udkig efter argumenter for, at det hele var bedre i gamle dage – før internet, tv on demand og de deraf følgende ekkokamre – er man kommet til det rette sted.

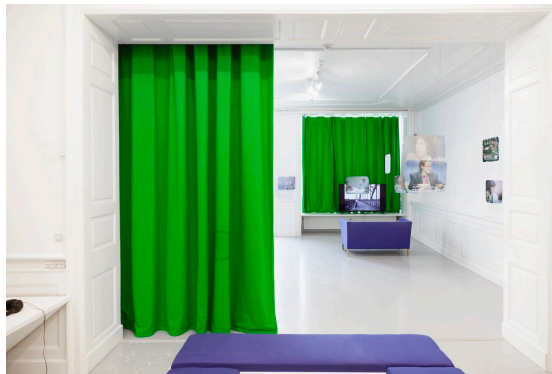
Bagerst i lokalet kan man på fire tv-skærme se eksempler på Cornelis' programmer. Her kan man fx nyde *Rijksweg N1* (1978); et 42 minutter langt program om en gammel hovedvej mellem Antwerpen og Bruxelles, der inkluderer flere minutter lange skud af den tomme vej og dens omgivelser tilsat en meditativ *voice over* om urbaniseringens historie. I den mere kaotiske ende finder vi *Container 3: 'De punzak van Heine'* (1989); en paneldebat i et mobilt studie, hvor en gruppe af tidens hippe unge tænkere diskuterer historieforståelse og jævnligt afbryder hinanden med så højtflyvende intellektuelle betragtninger, at man får gåsehud af fryd over, at den slags engang kunne vises på nationalt tv.

Edelgart og la Cour føler tydeligvis et slægtskab med Cornelis og i udstillingens mest interessante værk, det nyproducerede *Problems only got resolved when there was no more time left* (2024), er de på besøg i hans arkiv i Bruxelles. Her interviewer de hans tidligere kolleger og venner, viser klips fra Cornelis' produktioner og afprøver hans arbejdsmetoder i praksis. Som en rød tråd igennem den 72 minutter lange video kører en *voice-over*: En dialog mellem de to kunstnere, der spænder fra overvejelser om det værk, de er ved at lave til betragtninger om, hvad 'offentligheden' er for en størrelse i dag.

Værkets uendeligt tilbagelænedede tempo kræver en vis udholdenhed, men er nærmest en *pointe* i sig selv. Her er tid til at lægge sin *research* åbent frem, forholde sig undersøgende til materialet og diskutere såvel indhold som metode undervejs. Det er hård kost for en moderne medieforbruger, men det udstiller en sensibilitet og nysgerrighed, vi måske har tabt i hurtige klipninger og stram efterproduktion.

Edelgart og la Cours interesse for Cornelis er til dels drevet af en ambition om at finde et format, der kan formidle klimakrisen og dens konsekvenser. Værket *Talkshow 1* (2024) er det første af en serie talkshows, de to kunstnere ønsker at producere. Tanken er, at man ved at lade et væld af forskellige stemmer komme til orde, kan åbne for en fælles samtale om emnet. Som hos Cornelis klipper videoen mellem et debatterende panel, der kører gennem landet i en bus, interviews med mennesker, de møder undervejs og en reporter, der taler med de besøgende til et 1. maj-arrangement.

Spørgsmålet er så, hvem kunstnerne ønsker at aktivere i denne fælles samtale. Ligesom Cornelis' film i dag bliver vist på kunstbiennaler (og i Cinemateket i forbindelse med udstillingen), så er en mindre københavnsk kunstinstitution som Heirloom et vanskeligt rum for en bredere samtale. Det er en del af udstillingens pointe, at det, der engang var en fælles offentlighed i dag, er fragmenteret af algoritmer og et ekstremt bred medieudbud, og jeg tvivler på, at Edelgart og la Cours 94 minutter lange, meget håndholdte video ville kunne tale til et bredere publikum, end dem, der allerede er engageret i klimakampen. Dertil er de simpelthen for stillestående og for løst redigerede – i hvert fald for min dopaminhungrende internethjerne.

Installation view, Mia Edelgart og Eva la Cour, *Heart on the Tongue*, Heirloom, København, 2024. Foto: Kevin Malcom

Heart on the Tongue

Eva la Cour, Mia Edelgart

Heirloom, København

9. august 2024 – 26. oktober 2024
